

Vecina

George Topârceanu

Mă cerți mereu, dar nu sunt eu de vină,
Ci numai ochii, - ochii tăi, vecină, -
Că ți-am făcut potecă prin grădină...

Adeseori tu lași la geamuri storul,
Și ușa ta e-nchisă cu zăvorul,
Dar tot mai viu s-aprinde-n mine dorul!

Și tot mai des mă poartă necuratul
Spre zâmbetul din ochii tăi, cu sfatul
Pe care-l țin ispita și păcatul.

De dorul tău, de dragul suferinței,
Când amăgit mi-oi pierde rostul minții, -
Tu vrei să-mi las și frații, și părinții?

Să leg acum ce nu se mai dezleagă,
Să ispășesc viața mea întreagă
Păcatul greu că mi-ești atât de dragă?

Decât să fug cu tine-n largă lume,
Ori singur eu, să nu-ți mai știu de nume, -
Mai bine-mpacă-mi dragostea cu glume.

Zâmbind să-mi vindecî inima rănită,
Păstrează calda ochilor ispită,
Dar nu mai ține ușa zăvorâtă!

Că tu ți-nconjuri viața cu zăvoare
Și clipele de-acum le lași să zboare,
Când dulcea tinerețe-i trecătoare...

De ce nu vrei să lași în prag veșmântul
De datini grele ce-mi ucid avântul,
Că nu ne-ar ști nici vântul, nici pământul!

Când umbra nopții cade peste vale,
Tu să m-aștepți în pragul casei tale,
C-un vâl ușor pe umerele goale.

Să vin, când luna nopților măiestre,
Frumoasă ca o fată fără zestre, -
Se uită lung și tainic prin ferestre...